

Η Ρώμη Εδραιώνει το Όραμα - Αριθμός Δύο

Ταυτοποίηση της Σύγχρονης Ρώμης και του Προφητικού Οράματος κατά τις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger
2024-07-05

Και ἐν ἐκεῖνοις τοῖς καιροῖς πολλοὶ θέλουσιν ἐγερθῆ κατὰ τοῦ βασιλέως τοῦ νότου· καὶ οἱ ληστὰι τοῦ λαοῦ σου θέλουσιν ὑψωθῆ, διὰ νὰ στηρίξωσι τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ θέλουσι πέσει. Δανιήλ 11:14.

Η ορθή ταυτοποίηση της δύναμης των εσχάτων ημερών, η οποία παρουσιάζεται ως Σύγχρονη Ρώμη, και, ως εκ τούτου, της δύναμης που «καθιδρύει το όραμα», είναι ουσιώδης και σωτηριώδης. Αντιπροσωπεύει ένα στοιχείο της τελικής διαδικασίας δοκιμασίας των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Η λέξη «όραμα» στο εδάφιο είναι η ίδια εβραϊκή λέξη την οποία επέλεξε ο Σολομών όταν προσδιόρισε γιατί ο λαός του Θεού απολλύεται.

Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὄρασις, ὁ λαὸς ἀφανίζεται· ἀλλ' εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ τηρεῖ τὸν νόμον. Παροιμίαι 29:18.

Όλοι οι προφῆτες μιλούν πιο άμεσα σχετικά με τις έσχατες ημέρες παρά για οποιαδήποτε άλλη περίοδο της ιερής ιστορίας, και η προειδοποίηση του Σολομώντος σχετικά με την ανάγκη κατοχής του «οράματος» αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου. Η αλήθεια πάντοτε διαιρεί και παράγει δύο τάξεις προσκυνητών· στο εδάφιο υπάρχει μια τάξη που χάνεται και μια τάξη που τηρεί ευτυχώς τον νόμο. Πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί ότι η συμβουλή του Σολομώντος τίθεται μέσα στο πλαίσιο μιας διαμάχης περί της «αληθείας». Βρίσκεται επίσης μέσα στο πλαίσιο της παραβολής των δέκα παρθένων, διότι η παραβολή των δέκα παρθένων αποτελεί πρωτεύουσα απεικόνιση της εμπειρίας του λαού του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

Ὁ ἄφρων ἐκχέει ὅλον τὸν νοῦν αὐτοῦ· ὁ δὲ σοφὸς τὸν συγκρατεῖ ἕως ὕστερον. Ἐὰν ἄρχων προσέχη εἰς ψεῦδη, πάντες οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ γίνονται πονηροί. Ὁ πτωχὸς καὶ ὁ δόλιος ἄνθρωπος συναντῶνται· ὁ Κύριος φωτίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀμφοτέρων. Ὁ βασιλεὺς ὁ κρίνων πιστῶς τοὺς πτωχοὺς, ὁ θρόνος αὐτοῦ θέλει στερεωθῆ εἰς τὸν αἰῶνα. Ἡ ράβδος καὶ ὁ ἔλεγχος δίδουσι σοφίαν· παιδίον δὲ ἀφειμένον εἰς ἑαυτὸ καταισχύνει τὴν μητέρα αὐτοῦ. Ὅταν πληθύνωνται οἱ ἀσεβεῖς, πληθύνεται ἡ παράβασις· οἱ δὲ δίκαιοι θέλουσιν ἰδεῖ τὴν πτώσιν αὐτῶν. Πάιδευε τὸν υἱόν σου, καὶ θέλει σοὶ δώσει ἀνάπαυσιν· ναί, θέλει δώσει τέρψιν εἰς τὴν ψυχὴν σου. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ὄρασις, ὁ λαὸς ἀποθνήσκει· ἀλλ' ὁ φυλάττων τὸν νόμον, μακάριος ἐκεῖνος. Παροιμίαι 29:11–18.

Δεν είναι πρόθεσή μου να δείξω με το δάκτυλο εκείνους που ενδέχεται να διατηρούν διαφορετική αντίληψη περί της Σύγχρονης Ρώμης από τη δική μου. Σκοπός μου είναι να καταδείξω ότι ο Σολομών απευθύνεται σε δύο τάξεις λατρευτών, τις οποίες προσδιορίζει ως «σοφό» και «άφρονα». Ο «άφρων» προσδιορίζεται επίσης ως ο «ασεβής». Οι φρόνιμες και οι μωρές παρθένοι της παραβολής προσδιορίζονται επίσης στην προφητική γραμμή του δωδεκάτου κεφαλαίου του

Δανιήλ ως οι σοφοί και οι ασεβείς.

Πολλοὶ θέλουσι καθαρισθῆ, καὶ λευκανθῆ, καὶ δοκιμασθῆ· οἱ δὲ ἀσεβεῖς θέλουσι πράττει ἀσεβῶς· καὶ οὐδεὶς τῶν ἀσεβῶν θέλει ἐννοήσῃ· οἱ δὲ συνετοὶ θέλουσιν ἐννοήσῃ. Δανιήλ 12:10.

Ο Σολομών και ο Δανιήλ συμφωνούν μεταξύ τους, διότι όλη η προφητική μαρτυρία εναρμονίζεται στις έσχατες ημέρες. Οι σοφοί κατανοούν την «αύξηση της γνώσεως».

Καὶ οἱ συνετοὶ θέλουσι λάμψει ὡς ἡ λαμπρότης τοῦ στερεώματος· καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες πολλοὺς εἰς δικαιοσύνην ὡς οἱ ἀστέρες εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἔτι. Σὺ δέ, ὦ Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ τέλους· πολλοὶ θέλουσι περιτρέχει, καὶ ἡ γνώσις θέλει πληθυνθῆ. Δανιήλ 12:3, 4.

Το δέκατο εδάφιο προσδιορίζει την τριπλή διαδικασία δοκιμασίας που κοσκινίζει τις παρθένας, οι οποίες καλούνται να είναι μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Και στις δύο περιπτώσεις, η διαδικασία του κοσκίνισματος και της δοκιμασίας βασίζεται στο κατά πόσον οι παρθένες κατανοούν την αύξηση της γνώσεως (το όραμα), η οποία αποσφραγίσθηκε κατά τον καιρό του τέλους, το 1989.

«Ο καιρός του τέλους» στις έσχατες ημέρες ήταν το 1989, όταν αποσφραγίσθηκαν τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Τότε κατεδείχθη ότι το θέμα των εδαφίων ήταν η τελική άνοδος και πτώση του βασιλέως του βορρά. Τότε κατεδείχθη ότι ο βασιλεύς του βορρά στα εδάφια είναι η παπική εξουσία των εσχάτων ημερών. Η Έμπνευση ουδέποτε χρησιμοποιεί την έκφραση «Σύγχρονη Ρώμη». Η έκφραση επινοήθηκε από εμένα, για να παραστήσει την παπική εξουσία των εσχάτων ημερών, διότι προφητικώς το «σύγχρονο» αντιπροσωπεύει τις έσχατες ημέρες. Η Ellen White ουδέποτε χρησιμοποίησε την έκφραση «Σύγχρονη Ρώμη».

Υπάρχουν εσφαλμένες απόψεις ως προς το ποιον αντιπροσωπεύει ο βασιλιάς του βορρά στις τελευταίες έξι εδαφικές περικοπές του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, αλλά υπάρχει μόνο μία ορθή κατανόηση. Η κατανόηση ότι ο βασιλιάς του βορρά στα εδάφια αυτά είναι η παπική εξουσία προέκυψε από πολλούς προφητικούς μάρτυρες. Το εδάφιο σαράντα αρχίζει προσδιορίζοντας ότι ο παπισμός έλαβε θανατηφόρο τραύμα το 1798· κατόπιν, τα εδάφια σαράντα ένα έως σαράντα τρία προσδιορίζουν τις δυναμικές που συνδέονται με τη θεραπεία του θανατηφόρου τραύματος. Το εδάφιο σαράντα τέσσερα περιγράφει το μήνυμα που εξοργίζει τον παπισμό και οδηγεί στο εδάφιο σαράντα πέντε, όταν η παπική εξουσία φθάνει στο τελικό και πλήρες τέλος της. Το όραμα που αποσφραγίσθηκε το 1989 είναι το όραμα της τελικής ανόδου και πτώσεως της παπικής εξουσίας κατά τις έσχατες ημέρες. Αυτό το όραμα είναι η αύξηση της γνώσεως που παράγει και φανερώνει δύο τάξεις προσκυνητών, βάσει της αποδοχής ή της απορρίψεώς τους της γνώσεως που βρίσκεται σε εκείνα τα εδάφια.

Σύμφωνα με το ίδιο ακριβώς κεφάλαιο όπου η αύξηση της γνώσεως αποσφραγίσθηκε το 1989, οι «λησταί του λαού σου», οι οποίοι «υψώνουσιν εαυτούς» και τελικώς «πίπτουσι», αποτελούν το σύμβολο που εδραιώνει την «όρασιν». Κατά το τελικό κοσκίνισμα, το πρώτο δοκιμαστικό

ερώτημα είναι ποιος παριστάνεται ως οι «λησταί του λαού σου», διότι αυτοί είναι το προφητικό σύμβολο που εδραιώνει την «ώρασιν». Είναι οι λησταί η παπική εξουσία ή είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες;

Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι το ίδιο βιβλίο, αντιπροσωπεύοντας δύο μάρτυρες της ίδιας γραμμής προφητείας. Ο Δανιήλ είναι η αρχή και η Αποκάλυψη είναι το τέλος, και μαζί αντιπροσωπεύουν δύο μάρτυρες της αλήθειας που αποσφραγίζεται κατά τον καιρό του τέλους το 1989.

Ο Δανιήλ περιγράφει τη διαδικασία του εξαγνισμού που προκλήθηκε όταν ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφράγισε τα εδάφια σαράντα έως σαράντα πέντε το 1989. Κατά τον καιρό εκείνο άρχισε μια διαδικασία δοκιμασίας, προκειμένου να προσδιορισθεί και να φανερωθεί ποιοι θα ήσαν οι «ιερείς» που αποτελούν τον λαό της διαθήκης, ο οποίος είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατά τις έσχατες ημέρες. Ο Ωσηέ προσθέτει ότι όσοι απορρίπτουν την αύξηση της γνώσεως των εσχάτων ημερών δεν θα γίνουν ένας από τους ιερείς που αποτελούν τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Ο λαός μου αφανίζεται εξαιτίας ελλείψεως γνώσεως· επειδή απέρριψες τη γνώση, θα σε απορρίψω και εγώ, ώστε να μη μου είσαι ιερέυς· επειδή λησμόνησες τον νόμο του Θεού σου, θα λησμονήσω και εγώ τα τέκνα σου. Ωσηέ 4:6.

Το βιβλίο της Αποκάλυψης επισημαίνει ότι η γνώση η οποία αποσφραγίζεται και απορρίπτεται από μία τάξη ανθρώπων επιφέρει την απόρριψή τους ακριβώς πριν κλείσει η δοκιμασία.

Και λέγει προς εμέ· Μη σφραγίσης τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι πλησίον. Όστις αδικεί, ας αδικήση έτι· και όστις είναι μεμιασμένος, ας μιανθή έτι· και όστις είναι δίκαιος, ας γίνη έτι δικαιότερος· και όστις είναι άγιος, ας αγιασθή έτι. Αποκάλυψις 22:10, 11.

Η ιστορία των Μιλλεριτών απεικονίζει την ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και μαζί οι Μιλλερίτες και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αντιπροσωπεύουν την αρχή και το τέλος του αγγέλματος και του έργου των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης, κεφάλαιο δεκατέσσερα. Οι παράλληλες ιστορίες προσδιορίζουν τα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της δοκιμασίας. Το έργο και των δύο ιστοριών έχει προτυπωθεί από τον Ηλία και τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

«Με τρόμο ο William Miller άρχισε να εκθέτει ενώπιον του λαού τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, οδηγώντας τους ακροατές του μέσα από τις προφητείες έως τη δεύτερη έλευση του Χριστού. Με κάθε προσπάθεια αντλούσε δύναμη. Όπως ο Ιωάννης ο Βαπτιστής προανήγγειλε την πρώτη έλευση του Ιησού και προετοίμασε την οδό για τον ερχομό Του, έτσι και ο William Miller και εκείνοι που ενώθηκαν μαζί του διακήρυξαν τη δεύτερη έλευση του Υιού του Θεού». Early Writings, 229, 230.

Το Μηλλεριτικό μήνυμα προσδιόρισε τα «γεγονότα» που συνδέονται με τη λήξη του καιρού της χάριτος, όπως αυτά παριστάνονται τόσο από τον Ηλία όσο και από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

«Ήταν αναγκαίο οι άνθρωποι να αφυπνισθούν ως προς τον κίνδυνό τους· να διεγερθούν ώστε να προετοιμασθούν για τα επίσημα γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της περιόδου της

χάριτος». The Great Controversy, 310.

Το 1989, με την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, αποσφραγίσθηκε το τμήμα του βιβλίου του Δανιήλ που αφορούσε τις έσχατες ημέρες, και άρχισε μία διαδικασία δοκιμασίας. Η δοκιμασία βασιζόταν στην ικανότητα ή στην αδυναμία του λαού του Θεού να κατανοήσει ή να απορρίψει την αύξηση της γνώσεως που παριστάνεται στους τελευταίους έξι στίχους του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ· στίχους που οδηγούν στον πρώτο στίχο του δωδεκάτου κεφαλαίου, ο οποίος προσδιορίζει το «κλείσιμο της θύρας της χάριτος». Τότε αποσφραγίσθηκε το μήνυμα των «γεγονότων που συνδέονται με το κλείσιμο της θύρας της χάριτος», και άρχισε το έργο εκείνων που ήσαν οι υποψήφιοι να γίνουν οι «ιερείς» των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Το έργο τους ήταν να «κατανοήσουν» και να διακηρύξουν το μήνυμα που παριστάνεται στο χωρίο αυτό. Το μήνυμα και το έργο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων ήταν να παρουσιάσουν το αποσφραγισμένο μήνυμα, ώστε να αφυπνίσουν τους ανθρώπους «να προετοιμασθούν για τα επίσημα γεγονότα που συνδέονται με το κλείσιμο της θύρας της χάριτος».

«Σήμερα, με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία και του Ιωάννη του Βαπτιστή, αγγελιοφόροι διορισμένοι από τον Θεό επιστούν την προσοχή ενός κόσμου που οδεύει προς την κρίση στα επίσημα γεγονότα που σύντομα πρόκειται να λάβουν χώρα σε συνάρτηση με τις τελευταίες ώρες της δοκιμασίας και την εμφάνιση του Χριστού Ιησού ως Βασιλέως βασιλέων και Κυρίου κυρίων. Σύντομα κάθε άνθρωπος πρόκειται να κριθεί για τα έργα που έγιναν εν τω σώματι. Η ώρα της κρίσεως του Θεού έχει έλθει, και επί των μελών της Εκκλησίας Του επί της γης αναπαύεται η επίσημη ευθύνη να προειδοποιήσουν εκείνους που στέκονται, τρόπον τινά, στο ίδιο το χείλος της αιώνιας απώλειας. Σε κάθε ανθρώπινο ον σε όλον τον κόσμο, που θα δώσει προσοχή, πρέπει να καταστούν σαφείς οι αρχές που διακυβεύονται στη μεγάλη διαμάχη που διεξάγεται, αρχές από τις οποίες εξαρτώνται τα πεπωμένα όλης της ανθρωπότητας.»
Προφήτες και Βασιλείς, 715, 716.

Η ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Χριστού, καθώς και η ιστορία των Μιλλεριτών, απεικονίζουν το μήνυμα και το έργο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τόσο ο Ιωάννης όσο και ο Χριστός κατανοούσαν το μήνυμά τους ως αντιπροσωπεύον το κλείσιμο της δοκιμασίας.

Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους εἰς τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν πρὸς αὐτούς· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν νὰ φύγητε ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; Ματθαῖος 3:7.

Ο Χριστός παρίστανε την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, την ίδια εκείνη καταστροφή για την οποία ο Ιωάννης είχε προειδοποιήσει τους φιλονείκους Ιουδαίους ότι πλησίαζε. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε την καταστροφή αυτή ως σύμβολο της «οργής» που αρχίζει όταν Εκείνος, ως Μιχαήλ, εγείρεται στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο 1.

Ο Χριστός έβλεπε στην Ιερουσαλήμ ένα σύμβολο του κόσμου, πεπωμένου μέσα στην απιστία και την ανταρσία, και σπεύδοντας να συναντήσει τις ανταποδοτικές κρίσεις του Θεού. Τα δεινά μιας πεσμένης φυλής, που βάραιναν την ψυχή Του, απέσπασαν από τα χείλη Του εκείνη την υπέρμετρα πικρή κραυγή. Έβλεπε την καταγραφή της αμαρτίας χαραγμένη μέσα στην ανθρώπινη δυστυχία, στα δάκρυα και στο αίμα· η καρδιά Του συγκινήθηκε με άπειρη ευσπλαχνία για τους θλιβομένους και πάσχοντες της γης· λαχταρούσε να τους ανακουφίσει

όλους. Αλλά ούτε και το χέρι Του μπορούσε να αναχαιτίσει το ρεύμα της ανθρώπινης συμφοράς· λίγοι θα αναζητούσαν τη μόνη Πηγή της βοήθειάς τους. Ήταν πρόθυμος να εκχύσει την ψυχή Του έως θανάτου, για να θέσει τη σωτηρία μέσα στην εμβέλειά τους· αλλά λίγοι θα έρχονταν προς Αυτόν για να έχουν ζωή.

«Η Μεγαλειότητα του ουρανού σε δάκρυα! ο Υιός του άπειρου Θεού ταραγμένος κατά το πνεύμα, λυγισμένος από αγωνία! Η σκηνή γέμισε όλον τον ουρανό με κατάπληξη. Εκείνη η σκηνή μας αποκαλύπτει την υπερβάλλουσα αμαρτωλότητα της αμαρτίας· δείχνει πόσο δύσκολο έργο είναι, ακόμη και για την Άπειρη Δύναμη, να σώσει τους ενόχους από τις συνέπειες της παράβασης του νόμου του Θεού. Ο Ιησούς, ατενίζοντας έως την τελευταία γενεά, είδε τον κόσμο περιπλεγμένο σε μια πλάνη παρόμοια με εκείνη που προκάλεσε την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Η μεγάλη αμαρτία των Ιουδαίων ήταν η απόρριψη του Χριστού· η μεγάλη αμαρτία του χριστιανικού κόσμου θα ήταν η απόρριψη του νόμου του Θεού, του θεμελίου της διακυβέρνησής Του στον ουρανό και στη γη. Τα προστάγματα του Ιεχωβά θα καταφρονούνταν και θα λογίζονταν ως ουδέν. Εκατομμύρια σε δουλεία της αμαρτίας, δούλοι του Σατανά, καταδικασμένοι να υποστούν τον δεύτερο θάνατο, θα αρνούσαν να ακούσουν τα λόγια της αλήθειας κατά την ημέρα της επίσκεψής τους. Φρικτή τύφλωση! παράξενη αποπλάνηση!» The Great Controversy, 22.

Το προειδοποιητικό μήνυμα που κηρύχθηκε από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και επίσης από τον Χριστό ήταν το ίδιο προειδοποιητικό μήνυμα, ακριβώς όπως το προειδοποιητικό μήνυμα των Μίλλεριτών ήταν το ίδιο μήνυμα που προσδιορίζει τα γεγονότα τα συνδεδεμένα με το κλείσιμο της δοκιμασίας, το οποίο οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα διακηρύξουν. Τρεις μάρτυρες· ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο Χριστός και οι Μίλλεριτες μαρτυρούν ότι το έργο και το μήνυμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι μια διαδικασία δοκιμασίας ζωής ή θανάτου, η οποία επιτελείται μέσω της αύξησης της γνώσης που αποσφραγίσθηκε το 1989. Το μήνυμα που αποσφραγίσθηκε εκείνον τον καιρό είναι το όραμα των εσχάτων ημερών, το οποίο πρέπει να κατανοηθεί από τους σοφούς, εάν πρόκειται να είναι οι «αερείς» που αποτελούν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Εάν εκείνοι οι υποψήφιοι δεν κατανοήσουν εκείνο το όραμα, προσδιορίζονται ως ασεβείς ή ως μωροί, και απολλύονται. Αυτοί και τα τέκνα τους απορρίπτονται, σε συμφωνία με την απόρριψή τους του οράματος που αποτελεί την αύξηση της γνώσης.

Ο Λόγος του Θεού προσδιορίζει ότι η Ρώμη είναι η δύναμη που υψώνει τον εαυτό της, απογυμνώνει τον λαό του Θεού και έπειτα πίπτει και εγκαθιδρύει την όραση. Το ερώτημα αν η Σύγχρονη Ρώμη είναι η παπική εξουσία ή οι Ηνωμένες Πολιτείες αποτελεί τη δοκιμασία που αποκαλύπτει ότι οι υποψήφιοι αυτοί είναι είτε φρόνιμες είτε μωρές παρθένοι. Η δοκιμασία αυτή είναι προφητική δοκιμασία, αντλημένη από το βιβλίο του Δανιήλ, η οποία στη συνέχεια επιβεβαιώνεται και τελειοποιείται στο βιβλίο της Αποκάλυψης. Το θέμα της Σύγχρονης Ρώμης δεν είναι απλώς μια επιλογή μεταξύ της παπικής εξουσίας και των Ηνωμένων Πολιτειών· είναι η τελική δοκιμασία για τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Είναι προφητική δοκιμασία, και, όταν κατανοείται ορθώς, περικλείει κάθε παράσταση της τελικής διαδικασίας δοκιμασίας που εκτίθεται μέσα στην ηγιασμένη προφητική μαρτυρία του Θεού.

Η διαδικασία της δοκιμασίας κατά την εποχή του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Χριστού προήλθε από το βιβλίο του Δανιήλ, όπως και η διαδικασία της δοκιμασίας κατά την εποχή των Μιλλεριτών. Ως προφητική δοκιμασία, η μεθοδολογία με την οποία εδραιώνεται η αλήθεια είναι εξίσου ουσιώδης για τους υποψηφίους εκείνους, ώστε να την εφαρμόσουν ορθά, όσο και η απλή προσήλωση στη σωστή άποψη περί του ποια είναι η Σύγχρονη Ρώμη. Είτε εξετάζεται η ορθή ταυτοποίηση της Σύγχρονης Ρώμης είτε η εφαρμογή της ορθής μεθοδολογίας, και τα δύο στοιχεία της δοκιμασίας είναι διατυπωμένα στο βιβλίο του Δανιήλ. Στο πρώτο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ διήλθε μέσα από μια τριπλή διαδικασία δοκιμασίας, αρχίζοντας με τη δίαιτα, κατόπιν με μια οπτική δοκιμή, και έπειτα με μια δοκιμασία που διενεργήθηκε από τον Ναβουχοδονόσορ, βιβλικό σύμβολο του Βασιλέως του Βορρά, της παπικής εξουσίας των εσχάτων ημερών.

Και εις ταῦτα τὰ τέσσαρα παιδιά ὁ Θεὸς ἔδωκεν γνῶσιν καὶ σύνεσιν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ σοφίᾳ· καὶ ὁ Δανιήλ εἶχεν κατανόησιν εἰς πάσας τὰς ὁράσεις καὶ τὰ ἐνύπνια. Καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν, καθὼς ὁ βασιλεὺς εἶχεν προστάξει νὰ προσαχθῶσιν, ὁ ἄρχων τῶν εὐνούχων τοὺς προσήγαγεν ἐνώπιον τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Καὶ ὁ βασιλεὺς ὠμίλησε μετ’ αὐτῶν· καὶ ἐν ἅπασιν αὐτοῖς δὲν εὗρέθη σὺδεὶς ὅμοιος πρὸς τὸν Δανιήλ, τὸν Ἀνανίαν, τὸν Μισαήλ, καὶ τὸν Ἀζαρίαν· διὰ τοῦτο παρέστησαν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Καὶ ἐν παντὶ πράγματι σοφίας καὶ συνέσεως, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε παρ’ αὐτῶν, τοὺς εὔρεν δεκαπλασίως ἀνωτέρους ἀπὸ πάντας τοὺς μάγους καὶ τοὺς ἀστρολόγους πού ἦσαν ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. Δανιήλ 1:17–20.

«Στο τέλος των ημερών», το οποίο προφητικώς είναι οι έσχατες ημέρες, όταν οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες δοκιμάζονται, ο Δανιήλ και οι τρεις άξιοι βρέθηκαν «δέκα φορές ανώτεροι από όλους τους μάγους και αστρολόγους που ήσαν σε όλη την επικράτειά του», και ο Δανιήλ είχε «σύνεση σε όλες τις οράσεις και τα ενύπνια». Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίες στις έσχατες ημέρες κατανοούν την αύξηση της γνώσεως που έφθασε όταν ο Χριστός, ως ο Λέων της φυλής του Ιούδα, αποσφράγισε «εκείνο το τμήμα του βιβλίου του Δανιήλ που αφορούσε τις έσχατες ημέρες», το 1989.

Ο Δανιήλ δεν κατανοούσε απλώς περισσότερα από τους άλλους σχετικά με όνειρα και οράσεις· είχε «σύνεση σε όλες τις οράσεις και τα ενύπνια». Εκπροσωπεί εκείνους που εφαρμόζουν τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμήν», διότι αυτή η μεθοδολογία συνενώνει «όλες τις οράσεις και τα ενύπνια» σε ένα συνεκτικό μήνυμα. Το μήνυμα που συνενώνει όλα τα όνειρα και όλες τις οράσεις σε μία προφητική γραμμή προσδιορίζει τα «γεγονότα που συνδέονται με τη λήξη της δοκιμασίας». Το μήνυμα αυτό εδραιώνεται μέσω του προφητικού συμβόλου που είναι η Σύγχρονη Ρώμη, η δύναμη που αυτοῦψώνεται, απογυμνώνει τον λαό του Θεού και πέφτει.

Αυτή η δύναμη μπορεί να εδραιωθεί μόνο με την εφαρμογή της ορθής μεθοδολογίας. Οι περισσότεροι που ομολογούν ότι μελετούν τη Βίβλο απορρίπτουν τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμήν», και μερικοί που ομολογούν ότι τη χρησιμοποιούν, εφαρμόζουν εσφαλμένα τους κανόνες που συνιστούν τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμήν». Οι κανόνες αυτοί καταχωρίστηκαν για πρώτη φορά δημόσια από τους Μιλλερίτες, και ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών έχει προειδοποιηθεί εκ των προτέρων ότι εκείνοι που είναι πράγματι οι αγγελιοφόροι του τρίτου αγγέλου θα χρησιμοποιούν τους κανόνες προφητικής ερμηνείας του

William Miller.

«Εκείνοι που είναι αφοσιωμένοι στη διακήρυξη του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου ερευνούν τις Γραφές σύμφωνα με το ίδιο σχέδιο που υιοθέτησε ο Πατήρ Μίλλερ». Review and Herald, 25 Νοεμβρίου, 1884.

Ο Γουίλιαμ Μίλλερ αντιπροσώπευε την αρχή των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, και προτυπωνόταν από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, ο οποίος ήταν η αρχή του μηνύματος του οποίου ο Χριστός ήταν το τέλος. Η αδελφή Ουάιτ ευθυγραμμίζει ευθέως τη διαδικασία δοκιμασίας του Ιωάννη του Βαπτιστή προς τον Χριστό με τη διαδικασία δοκιμασίας των τριών αγγέλων. Ο Ιωάννης άρχισε το μήνυμα, και μόνον λίγο πριν από τον σταυρό, όταν ο Χριστός είχε πάρει τους μαθητές Του στην Καισάρεια Φιλίππου, ο Ιησούς πρόσθεσε τότε τις λεπτομέρειες του μηνύματος που είχε αρχίσει ο Ιωάννης. Η πρώτη αλήθεια, η αλήθεια της αρχής, την οποία ο Ιωάννης προσδιόρισε όταν είδε τον Χριστό, ήταν ότι αναγνώρισε τον Χριστό ως τον Αμνό του Θεού, ο οποίος αίρει τις αμαρτίες του κόσμου.

Ταῦτα ἐγένοντο ἐν Βηθαβαρᾶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ὁ Ἰωάννης ἐβάπτιζεν. Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν, καὶ λέγει, Ἴδε ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον, Ὅπισω μου ἔρχεται ἀνὴρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτός μου ἦν. Ἰωάννης 1:28–30.

Τότε άρχισε η περίοδος της τριάμισι ετών δοκιμασίας, η οποία κατέληξε στον σταυρό. Αφού ο Ιωάννης θανατώθηκε λίγο πριν από τον σταυρό, ο Ιησούς τότε άρχισε να εξηγεί εκείνη την πρώτη ακριβώς δήλωση του Ιωάννη.

Ότε δε ήλθεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισαρείας της Φιλίππου, ηρώτα τους μαθητάς αυτού, λέγων, Τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι ότι είμαι εγώ ο Υιός του ανθρώπου; Οι δε είπον, Άλλοι μεν Ιωάννην τον Βαπτιστήν, άλλοι δε Ηλίαν, έτεροι δε Ιερεμίαν, ή ένα των προφητών. Λέγει προς αυτούς, Αλλά σεις τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθείς ο Σίμων Πέτρος είπε, Συ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος. Και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτόν, Μακάριος είσαι, Σίμων Βαριωνά· διότι σαρξ και αίμα δεν σοι απεκάλυψαν τούτο, αλλ' ο Πατήρ μου ο εν τοις ουρανοίς. Και εγώ δε σοι λέγω, ότι συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσι κατισχύσει αυτής. Και θέλω σοι δώσει τας κλειδας της βασιλείας των ουρανών· και ό,τι εάν δήσης επί της γης, θέλει είσθαι δεδεμένον εν τοις ουρανοίς· και ό,τι εάν λύσης επί της γης, θέλει είσθαι λελυμένον εν τοις ουρανοίς. Τότε παρήγγειλε εις τους μαθητάς αυτού να μη είπωσι προς μηδένα ότι αυτός είναι ο Ιησούς ο Χριστός. Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς να δεικνύη εις τους μαθητάς αυτού ότι πρέπει να υπάγη εις Ιεροσόλυμα, και να πάθη πολλά από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων, και να φονευθή, και την τρίτην ημέραν να αναστηθή. Ματθαίος 16:13–21.

Η Καισάρεια Φιλίππου είναι το όνομα του Πανίου κατά τον καιρό του Χριστού, και το Πάνιο ταυτίζεται με το εδάφιο που ακολουθεί το εδάφιο δεκατέσσερα του Δανιήλ ένδεκα, όπου εισάγονται οι λησταί του λαού σου, οι οποίοι υψώνουν εαυτούς, αλλά πέφτουν. Το μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή, θεόπνευστο και τέλειο, ήταν το μήνυμα στην αρχή που αντιπροσώπευε το Μιλλεριτικό μήνυμα, το οποίο είχε εδραιωθεί επάνω στους κανόνες του Μίλλερ. Το μήνυμα του

Χριστού στο τέλος, οικοδομημένο επάνω στο μήνυμα του Ιωάννη και επεκτείνοντάς το, και αυτό προτυποποιούσε το μήνυμα στο τέλος των τριών αγγέλων, το οποίο βασίζεται στους κανόνες του Μίλλερ και στις λεπτομέρειες που προστίθενται στο μήνυμα του Μίλλερ όταν η μεθοδολογία γραμμής επάνω σε γραμμή φθάνει στο τέλος.

Το να καταλήξει κανείς σε εσφαλμένη κατανόηση του συμβόλου που συνδέει την όραση με το σύμβολο της Σύγχρονης Ρώμης παραλληλίζεται με εκείνους, στην ιστορία του Χριστού, που απέρριψαν το μήνυμα του σταυρού. Μας πληροφορείται ότι οι Ιουδαίοι που απέρριψαν το μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή δεν μπορούσαν να ωφεληθούν από τις διδασκαλίες του Ιησού, και ότι η ιστορία εκείνων των Ιουδαίων που έπραξαν ακριβώς τούτο αντιπροσωπεύει όσους απέρριψαν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Οι Μιλλερίτες ταύτισαν τους ληστές του λαού σου, τους οποίους εγώ αργότερα απέδωσα με τις λέξεις «Σύγχρονη Ρώμη», με την παπική εξουσία.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.